

Crucea copacului

Carmen

Plâng cu frunze ruginii
Și mă trec gânduri pustii
Căci e toamnă-n viața mea
Și e crucea tot mai grea.

Îmi rămân crengile goale
Iar pe jos e tot mai moale,
Lacrimi galbene, roșcate,
Se scufundă-n pământ toate.

Miros de pământ cu frunze...
Fac din dureri metereze
Pentru a duce crucea dată
De Cel ce a dus-o odată.

În pământul plin de lacrimi
Rădăcinile-mi sunt patimi,
Crengile spre cer se înalță
Într-o rugă, cer povață
Cum să duc până la capăt
Crucea cea grea, fără freamăt.